

„Új parancsot adok nektek: szeressétek egymást!” (Jn 13,34)

Az utolsó vacsorán hangzik el ez az ige. Jézus tanítványaival összegyűlt az asztal körül, épp az előbb mosta meg a lábukat. Néhány óra múlva elfogják, halálra ítélik és keresztre feszítik. Amikor már csak kevés idő van hátra és közel a cél, akkor szokás elmondani a legfontosabb dolgokat, amit az emberek „végrendeletként” hagynak.

János evangéliuma ennek kapcsán nem az Eucharisztia alapításáról szól, hanem ehelyett a lábmosást írja le. És ennek fényében kell értelmeznünk az új parancsot. Jézus először cselekszik és csak azután tanít, ezért tud tekintéllyel szólni.

A felebarát iránti szeretet parancsa már az Ószövetségben is szerepelt: „Szeresd felebarátodat, mint saját magadat” (Lev 19,18). Jézus ennek egy új aspektusára világít rá, a kölcsönösségre: a kölcsönös szeretet teremti meg és jellemzi a tanítványok közösségét.

Ez a szentháromságos, isteni életben gyökerezik, amelyben a Fiúnak köszönhetően az ember is osztozni képes. Chiara Lubich egy példát említ, egy képet, amely számunkra is megvilágítja ezt: „Jézus ugyanis amikor a földre jött, nem a semmiből jött, mint mi, hanem a Mennyből. És mint egy bevándorló, amikor egy távoli országba érkezik, alkalmazkodik ugyan az új környezethez, de megőrzi saját szokásait, saját öltözködését viseli, és továbbra is beszéli a saját nyelvét, így Jézus is kétségkívül alkalmazkodott a földi, az emberi élethez, de – mivel Isten volt – magával hozta a szentháromsági életet, és ez a szeretet, a kölcsönös szeretet.” [1]

„Új parancsot adok nektek: szeressétek egymást!”

Itt bepillantunk Jézus üzenetének a lényegébe, amely az első keresztény közösségek frissességét idézi, és amely ma is a jellegzetessége lehet a különböző csoportjainknak, szervezeteinknek. Ahol megvalósul a kölcsönösség, ott megtaláljuk az életünk értelmét, és erőt merítünk, hogy a fájdalmas és szenvedéssel teli pillanatokban is továbbmenjünk, támaszt találunk az elkerülhetetlenül adódó nehézségekben, és örömet tapasztalunk.

Nap mint nap sok kihívással kell szembenéznünk: a járvány, a széthúzás, a szegénység, a harcok: képzeljük csak el egy pillanatra, hogy mi történne, ha sikerülne a mindennapokban megvalósítanunk ezt az ígét. Új távlatokat nyitna, feltárná előttünk Isten terve az emberiségről, és ez reménnyel töltene el. De ki akadályoz meg abban, hogy felébresszük magunkban ezt az Életet, és testvéri kapcsolatokat építsünk, melyeket kiterjeszthetünk az egész világra?

„Új parancsot adok nektek: szeressétek egymást!”

Márta fiatal önkéntes, aki fogvatartottakat készít fel az egyetemi vizsgára. „Amikor járni kezdtem a börtönbe, az volt a benyomásom, hogy ezek az emberek nagyon törekenyek és tele vannak félelmekkel. Kapcsolatokat kezdtem építeni, először szakmailag, aztán barátilag is, a kölcsönös tisztelet és meghallgatás talaján. Hamar megértettem, hogy nem csak én segítem a rabokat, hanem ők is támogatnak engem. Éppen felkészítettem az egyik diákot egy vizsgára, amikor meghalt az egyik rokonom, ő pedig épp akkor kapta meg a bírósági végzést az elítéléséről. Mindketten nehéz időket éltünk. Az órák alatt láttam, hogy nagy fájdalom forrong benne, amelyet sikerült megosztania velem. Együtt hordoztuk ezt a szenvedést, és ez segített továbbmenni. A vizsga után odajött hozzám, megköszönte, és azt mondta, hogy nélkülem nem sikerült volna. Egyrészt a családomban véget ért egy élet, másrészt pedig éreztem, hogy itt sikerült megmentenem egy másikat. Megértettem, hogy a kölcsönösségből igazi kapcsolatok születhetnek, barátság és mély tisztelet.”[2]

Letizia Magri

[1] C. Lubich, Maria trasparenza di Dio, Città Nuova, Roma 2003, pp. 72–73.

[2] vö.

<http://www.unitedworldproject.org/workshop/unesperienza-al-di-la-delle-sbarre-relazioni-di-cura-reciproca/>

forrás: fokolare.hu